

medens vi nu kommer op paa 60 Mill. Kr. paa Grundlag af den Rentesats, som er sat i den nye Lov. Det er altsaa den Stigning, der har fundet Sted. Efter den nye Lov vil Grundbeløbet, naar man fradrager Dyrtidstillægget 9 Mill. Kr., idet man gaar ned til Priserne fra 1916, blive ca. 53 Mill. Kr., medens det, som sagt, i 1919—20 kun var noget over 30 Mill. Kr. i det hele. Jeg gad derfor vide, hvorledes de har uddelt deres Alderdomsunderstøttelser i den Tid i Købstæderne, thi det har jo været rene Sultebeløb, naar det er saa skrækkeligt, efter at Understøttelsen er kommet saa højt op, og efter at vi er kommet op paa saa store Beløb.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bording har Ordet for en kort Bemærkning.

Bording: Jeg ved godt, at der med de nuværende Priser kan ydes Dyrtidstillæg, saaledes at et gammelt Ægtepar paa Landet kan faa 720 Kr., men alligevel er der et meget stort Misforhold mellem disse godt 700 Kr. til et Ægtepar til at bestride alle mulige Udgifter og saa den Sum, man har Lov til at fradrage for Kost og Logis for en enkelt Tjenestekarl. Maa jeg sige, at naar man taler om, at den nuværende Aldersrente vil komme til at koste omtrent lige saa meget paa Landet, som der tidligere har været givet i Alderdomsunderstøttelse, saa ligger det simpelt hen i, at det bliver paa en anden Maade. For de fattigste, for dem, der ikke ejer noget og intet kan erhverve sig, for dem, der har mistet Arbejdsevnen, vil det i de allerfleste Landkommuner, ogsaa i de Landkommuner, hvor Venstre er i Flertal, gaa saaledes, at de vil faa langt mindre end hidtil.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for i Dag. Næste Møde afholdes i Morgen, Torsdag den 26. Oktober, Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1923 til 31. Marts 1924.

Mødet hævet Kl 10¹⁵.

12te Møde.

Torsdag den 26. Oktober Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1923 til 31. Marts 1924.

Forhandlingen genoptoges.

Jønson: Et af de Spørgsmaal, som har interesseret Medlemmerne meget ved denne Debat, og som i allerhøjeste Grad ogsaa interesserer mig, er Spørgsmaalet om, hvordan det er muligt at skaffe Arbejde her i Landet. De to sidste Aar har virket sørgeligt paa de Mennesker, som har lidt under Arbejdsløsheden. Der er vist neppe ret mange af dem, som har haft disse Folk paa nært Hold, der ikke har set den Udvikling, som de har gennemgaaet paa Grund af de elendige Tilstande, de har været tvunget til at leve under, og naar man derfor som københavnsk Repræsentant sidder i dette høje Ting og hører paa Repræsentanter ude fra Landet, hvor Livet former sig paa en helt anden Maade, faar man let det Indtryk, at den væsentligste Del af den Modstand, der øves mod at faa dette store Spørgsmaal ordnet, maa stamme fra, at man ikke direkte kender til de virkelige Forhold. Det er en given Sag, at det er den største Straf, der kan overgaa et Menneske, der er i Besiddelse af sin Arbejdskraft, og som gennem mange Aar baade ved sparsommelig og ved dygtig Levevis har skabt sig et Hjem, hvor hans Hustru og Børn kan føre en nogenlunde rolig Tilværelse, at blive kastet ind i denne ulykkelige Arbejdsløshed. Det er nemlig Sagen, at det er ikke mere, som det har været tidligere, hvor man f. Eks. i en stor By kun maatte regne med at have et vist Antal Arbejdere, der var beskæftiget ved saadanne Industrier og Fag, der var Sæsonbeskæftigelser, og som derfor kun i en forholdsvis kortere Tid af Aarets kunde regne med at have Arbejde. Nej, nu er det tværtimod saaledes, at Arbejderne i en Række Fag paa Grund af den store Arbejdsløshed, der har været i de sidste 2—3 Aar, er blevet mere eller mindre demoraliseret. Det forekommer mig, at det derfor maa være en Regerings og Rigsdags Pligt at tage dette